

Un diván en Túnez / Un divan á Tunis / Arab Blues

Direcció: Manele Labidi Labbé

Festival de cinema de
la Mediterrània i del Llevant

Països: França, Tunísia (2019)

Fitxa tècnica

Guió Manele Labidi Labbé **Música** Flemming Nordkrog **Fotografia** Laurent Brunet **Interpretació** Golshifteh Farahani, Majd Mastoura, Hichem Yacoubi, Amen Arbi, Ramla Ayari, Aïsha Ben Miled, Feryel Chammari, Moncef Anjegui, Moncef Ajengui **Durada** 88 min **Gènere** Comèdia **Llengües** Francès i àrab, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

Després d'anys a l'estranger a París, la Selma, una psicoanalista, torna a Tunísia amb el somni d'obrir la seva pròpia clínica de psicoteràpia. Allà haurà de tractar amb pacients nous i adaptar-se als problemes ocasionats per les seves diferències culturals.

En aquesta comèdia que suposa el seu debut al món del cinema, Manele Labidi obre una finestra fascinant a la Tunísia moderna en una cruïlla, amb una història de contrastos, contradiccions i enfrontaments culturals, plena de vitalitat i humor. (sesnacine.com)

Crítica

10/09/2019 - VENÈCIA 2019: El primer llargmetratge de Manele Labidi utilitza la comèdia per parlar sobre la vida a Tunísia després de la caiguda del president Ben Ali el 2011

El realisme social dur és l'habitual i entenedora única opció dels films sobre les conseqüències de la Primavera Àrab. Així que sorprèn gratament que la pel·lícula de debut de **Manele Labidi**, **Arab Blues**, opti pel to de comèdia per parlar d'aquest moment clau de la història tunisiana recent. Aquesta pel·lícula de to lleuger es va presentar a la *Giornate degli Autori* del Festival de Venècia, abans de viatjar a través de l'Atlàntic per aterrar a la secció de cinema contemporani del Festival Internacional de Cinema de Toronto.

L'acció té lloc a Tunísia després de la caiguda del dictador **Zine El Abidine Ben Ali**. El canvi de règim ha animat la Selma (**Golshifteh Farahani**) a tornar a la seva terra natal després d'una dècada de viure a París, on ha estat psicoterapeuta.

La Selma vol obrir una consulta de psicoteràpia a Tunis per ajudar els ciutadans locals a afrontar l'estrès dels canvis culturals i socials que es produeixen. En el seu equipatge hi ha una foto de Sigmund Freud amb un fes [barret turc]. Tanmateix, és el fet que la Selma no estigui casada, més que qualsevol altra cosa de la seva infantesa, el que molesta a la majoria dels locals.

La Selma s'enfronta a reptes burocràtics quan intenta obrir la consulta a Tunísia, ja que no té la llicència governamental adequada. Queda palès que la terapeuta és el personatge que més necessita teràpia, principalment a causa de les seves lluites per tenir una doble identitat. És tunisiana i francesa, o simplement francesa amb patrimoni tunisià? Aquesta confusió per la seva condició la porta a canviar el codi i intentar comprendre els diferents comportaments que ara s'esperen d'ella. Labidi mostra una comprensió d'això, però el to lleuger que ha escollit impedeix aprofundir en aquesta faceta intrigant de la pel·lícula.

La situació de la Selma es complica encara més per l'afecte amorós d'un policia local, el Naim (**Majd Mastoura**, que va guanyar el premi a Millor Actor a la Berlinale el 2016 pel seu paper a *Hedi*). L'escena on el Naim coneix la Selma és típica de la comèdia surrealista i un subtil comentari polític que recorre les millors escenes de la pel·lícula. Al costat de la carretera, la Selma ha de fer la respiració assistida al Naim perquè a causa de les retallades pressupostàries el kit de respiració trencat del policia no s'ha reparat.

El motor de la pel·lícula és la interpretació subtil de Farahani, que mostra el desconcert que es va sentir en aquell moment, fins i tot al país àrab on la transició a la democràcia va ser la més suau.

./.

Com a contrapunt a la història sobre la reintegració de la Selma, la pel·lícula presenta nombrosos interludis i aspectes que proporcionen els pacients, sobretot dones, que visiten la nova consulta. Una broma recurrent és que als homes que les acompanyen sempre se'ls fa callar i se'ls fa fora. El film busca sobretot oferir una crònica sobre l'estat de la nació tunisiana des d'una perspectiva femenina. El que és interessant és que la majoria de les preocupacions de les pacients són estètiques: les dones estan més preocupades pel seu dia a dia que pel que passa a nivell macro. La comèdia no sempre és coherent, i alguns dels personatges recurrents sembla que hagin sortit d'una telenovel·la àrab. En conseqüència, l'atordiment de l'espectador no ve tant de la mentalitat dels personatges sinó de la qualitat irregular de la pel·lícula i de l'esperit caricaturesc una mica exagerat.

Kaleem Aftab – cineuropa.org

“Arab Blues”: premis i seleccions principals

Festival de Cinema de Miami 2020: nominada al premi Knight Marimbas

Festival Internacional de Cinema d'Odessa 2020: nominada al Golden Duke en la competició internacional

Festival Internacional de Cinema de Palm Springs 2020: nominada al Gran Premi del Jurat Noves Veus/Noves Visions

Festival Internacional de Cinema de Valladolid 2019: nominada al Golden Spike com a millor pel·lícula

Festival de Cinema d'Estocolm 2019: nominada al Bronze Horse com a millor pel·lícula

Manele Labidi Labbé

Filmografia com a directora

2019 *Arab Blues*

2018 *Une chambre à moi* (curtmetratge)

Biografia

Manele Labidi és una guionista i directora francotunisiana. Va estudiar Ciències Polítiques i Economia i va treballar en el sector financer durant uns quants anys abans de dedicar-se al cinema. Ha participat en diversos projectes com a guionista i directora per al teatre, la ràdio i la televisió. El seu primer curtmetratge, *Une chambre à moi* (2018), és una variació tragicòmica sobre el famós assaig de Virginia Woolf *Una habitación propia*. El 2016 va prendre part en un programa de guió de la Fémis de París. *Arab Blues* (2019) és el seu primer llargmetratge, i es va alçar amb el premi del públic de la secció Giornate degli Autori al Festival de Venècia.

Organització:

En conveni amb:

